

— Ἐξαίρετα! ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ, ἔμπλεως χαρᾶς.

— Τοῦλάχιστον θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι... Ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ἀμφοτέρω θὰ τηρήσωμεν ἄκραν ἐχεμυθίαν.

— Ἐννοεῖται. Καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς στέλλω καὶ ὅσους ἄλλους γνωρίζω, οἱ ὅποιοι βλέπουν ὄνειρα...

— Εὐχάριστῶ, εἶπεν ὁ Ἀπιάνης λαβὼν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Μαλκράφτ τὸ βλαάντιον καὶ θέσας αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Καὶ πότε θ' ἀρχίσετε τὸ ἔργον σας, ἀγαπητὲ διδάσκαλε;

— Πιθανὸν ἀπόψε... ἂν ὁ καιρὸς ᾔηνε καλός.

— Ἀ! ὅσῳ δι' αὐτὸ θὰ δεηθῶ εἰς τὸν Ὑψίστον, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Εὐχομαι νὰ εἰσακουσθῇτε, ἀπήντησεν ὁ Ἀπιάνης.

Καὶ ὁ Μαλκράφτ, χαιρετίσας αὐτόν, ἐξῆλθε, διεύθυνθεις πρὸς τὰ δώματα τῆς βασιλείας.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φυλλόν.

— Τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως! ἐξηκολούθησεν ὁ Σπάφας, ὑψῶν τὴν φωνὴν δίκην ἀνθρώπου φοβουμένου μὴ τὸν διακόψῃ τις, τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ὠρκίσθη νὰ καταγγείλῃ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν καρβονάρων τὸν πωλῆσαντα τὰ μυστικά των προδότην.

— Καὶ ἔνθα ὠρκίσθη, ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα ἀναπολήσασα ὀλόκληρον τὸν ὅρκον της, νὰ φονεύσῃ τὸν προδότην ἐκεῖνον, καὶ ἂν ἔτι ᾔητο πατήρ μου...

— Καὶ σύζυγός σου! προσέθηκεν ὁ Σπάφας, ὅτε τὴν εἶδεν ὅτι ἐσταμάτησε πεφοβισμένη.

Ἡ Φιαβίλα προὐχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Σπάφην, μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα καὶ λίαν τεταραγμένην, μὲ ἡμινεωφγμένον τὸ στόμα, μὲ τρέμοντα χεῖλη, μὲ πεπλανημένον τὸ ὄμμα, καὶ ἠθέλησε νὰ δράξῃται τῆς χειρὸς τοῦ φοβεροῦ ἀγγελιαφόρου, ἀπὸ δὲ τοῦ στήθους της μόνον τραχὺς καὶ γοερός ἦχος ἐξῆλθεν. Ὁ Σπάφας ἀνέκραξε.

— Θὰ τηρήσης τὸν ὅρκον τοῦτον; Ἡ ὦρα ἦλθεν.

Ἡ Φιαβίλα ὑπεχώρησε, θωρήσασα δὲ περίξ ἐαυτῆς ἀπελπιστικῶς, διέμεινεν ἀναποφάσιτος πρὸς στιγμὴν, μεθ' ὃ τρεπομένη αἴφνης εἰς φυγὴν ὥσει παρὰ φῶν, ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ ἰσχυρῶς.

— Βοήθειαν! βοήθειαν!...

Ὁ Σπάφας ὠρμησε κατόπιν αὐτῆς καὶ τὴν συνέλαβε μετὰ τινα βήματα, καλύψας δὲ ταύτην διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του ἀπέπνιξε τὰς κραυγὰς της. Ἐκεῖνη κατέπεσε γονυπετῆς καὶ ἀμφοτέρω διέμεινον ἀφωνοί, τοῦ Σπάφα τρέμοντος καθ' ὑπερβολήν.

— Φιαβίλα, τῇ εἶπεν, ὠρκίσθη καὶ ἐγὼ τὸν ὅρκον ἐκεῖνον.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἀνεγειρομένη, τόσον τὸ καλλίτερον! Μ' ἔφερες ἐδῶ διὰ νὰ μὲ δολοφονήσης;

— Σὲ καὶ ἐκεῖνον! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας, σὲ καὶ ἐκεῖνον! ἂν ἀμφοτέρω παραβῇτε τοὺς ὅρκους σας.

— Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὸν παρέβη, εἶπεν ἡ Φιαβίλα.

— Τὸν παρέβη! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας.

— Ὡ! βεβαίως, δὲν σ' ἐνόησα, εἶπε ταχέως ἡ μαρκησία. Ἡ λύπη μοῦ ἐσκότισε τὸν νοῦν καὶ μοῦ ἀπεπλάνησε τὰς ἰδέας. Σπάφα, θετὲ τοῦ πατρός μου υἱέ, σὺ εἶσαι, καὶ δὲν ἤλθες νὰ μοὶ προτείνῃς νὰ δολοφονήσῃς τὸν σύζυγόν μου! Συγχώρησον τὸν τρόπον μου, εἶμαι τρελλή, βλέπεις... Τὰ πάντα μὲ φοβίζουσιν, καὶ πανταχοῦ ἐγκλήματα μόνον βλέπω.

Ὁ Σπάφας ἀφωπλίσθη καὶ ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον. Πολλὰκις ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του καὶ πολλὰκις ἐστένανε μακρὸν στεναγμόν, ὥσει ν' ἀποδιώξῃ τὸν καταβάλλοντα αὐτὸν οἰκτον. Τέλος λαβὼν τὰς δύο χεῖρας τῆς Φιαβίλας ἐτέθη ἐνώπιόν της καὶ τῇ εἶπε, θεωρῶν ταύτην ἀσκαρδαμυκτί, ὥσει νὰ ἤθελε νὰ τὴν καρφώσῃ ἐνώπιόν του διὰ τοῦ βλέμματός ἐκεῖνου.

— Ἀκουσον, γύναι, καὶ ἀφυσόν με νὰ ὁμιλήσω μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃς, χωρὶς νὰ θελήσῃς νὰ μοὶ διαφύγῃς, χωρὶς νὰ μοὶ ζητήσῃς χάριν. ἄκουσον, διότι ἡ πρώτη χειρονομία σου ἢ ἡ πρώτη κραυγὴ σου θὰ ᾔηται ἡ εἰς θάνατον καταδίκη σου... Μίαν νύκτα συνήλθομεν εἰς τινα χέρσον· ἀνθρωπὸς τις ἐλθὼν μᾶς ἔφερεν ἐπιστολὴν τῆς κομήσης, ἣν ὑπέξῃρεσε διὰ τινὰς ὥρας ἀπὸ τὸν λαβόντα ταύτην ὑπουργόν. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη ἀνήγγελλε πρὸς τὸν ὑπουργόν αὐτόν ὅτι ὁ Φαβιάνης ὑπεχώρησε τέλος, διηγείτο δὲ τὴν ἀδυναμίαν του, τὴν προδοσίαν του, τὰ ἐνόργιός τε λεχθέντα ἀπόκρυφα ἡμῶν καὶ τὰ κυριώτερα ὀνόματα τῶν καρβονάρων, ἐν ᾧ εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας της. Μὴ τρέμῃς, Φιαβίλα, ἀλλ' ἄκουσον ἀκόμη, ἡ ἀπόδειξις εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀπόδειξις προφανεστάτη. Παρ' ὅλων ἐζητήθη νὰ δικασθῇ, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Τὴν ὥραν ταύτην καθ' ἣν σοὶ ὁμιλῶ, πιθανόν οἱ μὴ δυνηθέντες νὰ διαφύγῃσι στεναῖουσιν ἐντὸς τῶν φυλακῶν ἐνεκα τῆς πρὸς τὸν Φαβιάνην ἐμπιστοσύνης των. Διὰ νὰ μὴ ὑπερφηανευθῇ δὲ πολὺ ἡ κυβέρνησις ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, διὰ νὰ μὴ ἀπελπισθῶσιν οἱ ἀδελφοί μας, διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ δὲ ἵνα συγκρατήσωμεν τέλος τὴν ὠρμισθεῖσαν εἰρήνην καὶ οὐχὶ ἵνα τὴν ἀπολέσωμεν, πρέπει οὗτος μανθάνων τὴν προδοσίαν του νὰ μάθῃ συγχρόνως καὶ τὴν καταδίκην του, πρέπει, διὰ νὰ φθάσῃ ὡς φοβερά εἰδοποιήσῃς πρὸς ἅπαντας ἡ τιμωρία αὕτη, νὰ φανῇ ἀφευκτος καὶ ἀνεξήγητος ἐπίσης. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐξελέξατο τὴν πλησιεστέραν τοῦ θύματος χεῖρα, ἐξελέξαντο τὸν εὐκολότερον θάνατον καὶ οὗτος εἶναι τὸ δηλητήριο. Ἰδοὺ τὸ δηλητήριο τοῦτο, μοὶ τὸ ἔδωκαν ἵνα σοὶ τὸ παραδώσω... Ἀκουσον, ἄκουσον, γύναι, ἐξη-

κολούθησεν ὁ Σπάφας σφίγγων βιαίως τὸν βραχίονα τῆς ἀνασκιρτώσης Φιαβίλας καὶ ἄλυσσέν, οὕτως εἶπεν, ταύτην εἰς τὴν θέσιν της, ἄκουσον, εἶσαι ἡ πρώτη πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐκδικήσεως ἀφωσιωμένη. Ἐπειτα ἀπὸ σέ, εἶμαι ἐγώ, ἔπειτα ἀπ' ἐμέ, ἄλλος, μετὰ τὸν ἄλλον αὐτὸν δέκα, εἴκοσιν, ἄσπονδοι καὶ ἀποφασισμένοι. Μὴ λησμόνει ὅμως πρὸ πάντων ὅτι εἶναι προδοσία ἐπίσης ἡ ἀρνησις τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ αἱματηρὸν καθήκον καὶ ὅτι ἡ ἀρνησις σου σὲ φονεύει χωρὶς νὰ σώζῃ τὸν Φαβιάνην.

— Δὸς μοι λοιπὸν τὸ δηλητήριο αὐτό, ἀπεκρίθη ἡ Φιαβίλα.

Ὁ Σπάφας καθ' ὑπερβολὴν ἐξεπλάγη διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἀπόφασιν. Ἀληθῶς, ἤλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην ἵνα τηρήσῃ τὸν ὅρκον ὃν ὠρκίσθη, χωρὶς ὅμως νὰ προβλέπῃ τὴν ἐκδοσὴν ἣν ἠδύνατο νὰ λάβῃ. Ἀφ' οὗ ἤκουσε τῶν ἐκμυστηρεύσεων τῆς Φιαβίλας δὲν ἐβασίζετο εἰς τὴν ζηλοτυπίαν της ἵνα τὴν ἀναγκάσῃ νὰ δεχθῇ τὴν τρομερὰν ἐντολὴν ἣν τῇ ἐκόμιζεν, ἀλλ' ἤλθε, καταλιπὼν εἰς τὴν τύχην τὰς πρὸς διεύθυνσιν τῆς διαγωγῆς του περιστάσεις, ἴσως δὲ καὶ φοβούμενος μὴ προδώσῃ τὸν ὅρκον του καὶ εὐχαρίστως κινδυνεύων νὰ ἐκτελέσῃ δύο ἀνθ' ἑνὸς ἐγκλήματα. Ἡ ἀπόκρισις τῆς Φιαβίλας τὸν ἀπῆλλαξεν ὅλων τῶν ἀβεβαιότητων αὐτοῦ, ἀλλ' ὅμως διέμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἐκπληκτος.

— Τὸ δηλητήριο! ἀπεκρίθη, μοὶ ζητεῖς τὸ δηλητήριο;

— Ναί, εἶπεν ἡ Φιαβίλα, καὶ ὁ ὀφθαλμός της ἀπήστραπτεν ἐκ σκυθρωπῆς ἐλπίδος.

Ἡ σκηνὴ ἐφαίνετο μεταβληθεῖσα, θὰ ἐπίστευέ τις δὲ ὅτι ἡ Φιαβίλα ἤλθεν ἵνα ἐπιβάλλῃ τῷ Σπάφῃ τὴν ἐκδίκησιν. Ἐτείνε τὴν χεῖρά της καὶ ἡ χεὶρ αὕτη ἦτο σταθερά, ἐν ᾧ τούναντιόν ὁ Σπάφας ἔτρεμε δίδων αὐτῇ τὸ δηλητήριο. Ἡ μαρκησία προσέθηκεν.

— Ἀπόψε, εἰς τὰς δέκα, θὰ ἐπανέλθῃ διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ ὅπως ὑπάγῃ μὲ τὴν κόμησάν εἰς τὸν χορὸν τῆς πρεσβείας. Ἐλθὲ τὸ μεσονύκτιον, καὶ τότε, ὅ,τι εἶναι δυνατόν θὰ γείνη.

Ἀπεμακρύνθησαν ὁμοῦ, καὶ ὁμοῦ ἐπίσης ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους, ὁ δὲ Σπάφας κατέλιπε τὴν μαρκησίαν εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτῆς ἀπόστασιν. Διαρκούντος ὅμως τοῦ μακροῦ αὐτῶν δρόμου κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν δὲν ἀντήλλαξαν οὐδὲ λέξιν.

Ἰπάρχουσι στιγμαὶ κατὰ τὸν βίον καθ' ἃς ἀπασα ἡ ἰσχύς τοῦ ἀνθρώπου μόλις ἀρκεῖ εἰς τὴν αἰσθάν. Τὸ ἐλάχιστον μέρος ὅπερ θὰ ἐδῶκεν εἰς τινα συζήτησιν, εἰς τινα λόγον μάλιστα, θ' ἀφινεν ἀνεπαρκές ὅ,τι συνέλεξε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν του. Ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν της ὅπου εὗρε τὸν Ζαχαρίνον μόνον, πρὸς ὃν ἐσύστησε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτε ὁ Φαβιάνης ἤθελεν ἔλθῃ, μεθ' ὃ ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου της. Ὁ δὲ ἐπίστευέ τις ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἐκάνόνισεν ὀλόκλη-

ρον τὴν πορείαν τῆς πράξεώς της, διότι τὰ πάντα ἐπράξε μετὰ ταχύτητος καὶ τάξεως, ἀπὸ πολλοῦ σπᾶνιον πρᾶγμα δι' αὐτήν. Ὅθεν ἐνεδύθη ἐξ ὀλοκλήρου χωρὶς νὰ διασάη οὔτε εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐσθιότητος, οὔτε εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ εἶδε νὰ εὐρίσκηται. Ἡ ἀβεβαιότης κακῶς διοργανωμένου βίου ἀπέπτῃ καὶ προέκειτο περὶ καθαρᾶς καὶ σταθερᾶς ἀποφάσεως, εὐλόγως δ' ἐνόε τις ὅτι ἐγνώριζε τί ὤφειλε ἀκριβῶς νὰ πράξη. Διαρκούντων τούτων ἡ ὥρα παρήλθε καὶ ὁ Φαβιάνης ἐπέστρεψε. Μετέβη εἰς προϋπάντησίν του, ἔλαβε φιλικῶς τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Φαβιάνη, τῷ εἶπεν, ἔχω νὰ σ' εἰπω κατ' ἐπ' ὀλίγην ὥραν. Ἀκουσόν μου.

Ὁ μαρκήσιος φοβούμενος ἐριδᾷ τινα πάλιν δυσθύμως ἠκολούθησε ταύτην, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Φαβίλας δὲν ἐπέτρεπε βᾶναυσον ἀρνησιν ἵνα ἀκούσῃ ταύτης καὶ ἀρέθῃ νὰ παρασυρθῇ. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἡ Φαβίλα προσέφερεν αὐτῇ ἔδραν καὶ ἐκάθησε πλησίον του. Πάντα ταῦτα ἦσαν προφυλάξεις κεκατονισμένης συνεντεύξεως. Ὁ μαρκήσιος προεἶδεν ἐλέγχους δι' ὃ περιεβλήθη μὲ σκυθρωπὸν ὕψος καὶ ἡτοιμάσθη νὰ διακόψῃ τὴν Φαβίλαν εἰς τὸν πρῶτον ὀχληρὸν λόγον. Τῇ ἔνευσε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Φαβιάνη, τῷ εἶπεν αὕτη, σήμερον μοὶ ἦλθον νέα ἐκ Νεαπόλεως, ἀπαιτοῦντα νὰ λάβω μεγάλην ἀπόφασιν καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ σὲ συμβουλευθῶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Ἀ! ἐννοῶ, εἶπε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος, μερικαὶ οἰκογενεακαὶ ἐπιστολαὶ αἱ ὁποῖαι σοὶ συνιστοῦν νὰ λάβῃς τὸν χωρισμὸν σου. Ἐ! Θεέ μου, ἀκολουθήσατε τὰς συμβουλὰς τῶν, κυρία, δὲν ἔχετε ἀνάγκην τῶν ἰδικῶν μου.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἠγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἀπατάσαι, ἐξηκολούθησε πᾶραυτα ἡ μαρκησία, ἡγγισες δὲ μόνος ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἀπέφευγα πρὸ πολλοῦ. Ὅ, τι θὰ σ' ἐρωτήσω, θὰ τὸ ἠρώτων καὶ ἀπὸ ξένον, ἀπὸ ἀνθρώπον μὴ ὄντα συγγενῆ μου, ἂν ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἐδικαιούμην νὰ ὁμιλήσω διὰ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δι' ἐμὲ μόνον ἀπόκρυφον.

Ὁ Φαβιάνης ἐκάθησεν αὐτῆς καὶ ἐφάνη περίεργος δι' ὃ, τι ἡ Φαβίλα τῷ ἔλεγεν, ἥτις ἐξηκολούθησε.

— Σήμερον ἀγγελιαφόρος τις μοὶ ἔφερε τὴν εἰδησιν τῆς συλλήψεως τῶν κυρίων...

Καὶ ἀπηρίθμησε τὰ ὀνόματα ἅτινα εἶχεν ἀκούσῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Νεαπόλεως: ὁ Φαβιάνης τὴν ἐπλησίασε.

— Τὸ ἐγκλημὰ των, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, τὸ γνωρίζεις, φαίνεται ὅτι ὑπάρχει προδοσία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, γνωρίζεις ὁποῖα εἶναι ἡ τῶν καρβονάρων δικαιοσύνη. Κατεδίκασε τὸν προδότην εἰς θάνατον.

— Ποῖον προδότην; ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης, ποῖος εἶναι αὐτός ὁ προδότης;

— Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ Φα-

βίλα ἀπλοῦστατα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται ἐν Γαλλίᾳ.

— Ἐν Γαλλίᾳ! ἐπανελάθεν ὁ Φαβιάνης, θεωρῶν πεφοβισμένος πέριξ αὐτοῦ, ὥσπερ νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἀκούσῃ προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ τινος σκοτεινῆς γωνίας τοῦ δωματίου.

— Ὁ μέλλων νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν ὑπεδείχθη.

— Σὺ ἴσως; ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης.

— Δὲν πιστεύω, ὑπέλαθεν ἐκείνη ψυχρῶς, διότι δὲν ἐμπιστεύονται εἰς γυναῖκιν ἀδυναμίαν τόσον τρομερὰν ἐκτέλεσιν. ἴσως εἶσαι σύ, ἴσως ἄλλος τις. Ἐν τούτοις θέλουν νὰ βεβαιωθοῦν ἀκόμη περὶ τῆς πίστεως ὅλων τῶν ὀρκισθέντων τὸν ὀλέθριον ὄρκον, πρὶν ἀποκαλύψωσι τὸ ὄνομα τοῦ θύματος καὶ τὸ τοῦ δημίου καὶ τὴν νέαν ταύτην ὑποχρέωσιν ἀπαιτοῦσι παρ' ὅλων. Καὶ με' ἠρώτησαν.

— Σέ! εἶπεν ὁ Φαβιάνης, θεωρῶν μετὰ τρόμου τὴν μαρκησίαν.

— Ἐμέ! ἐπανελάθεν αὕτη θεωροῦσα αὐτὸν εὐσταθῶς.

— Σὲ μόνην; ἐπανελάθεν ἐκεῖνος αὐτῆς.

— Ἐμὲ μόνην! ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία.

Ἀρκούντως μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἀπόκρισιν ταύτην. Ὁ Φαβιάνης προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς του ἐμπροσθέν του ἐφαίνετο λίαν συγκεκνημένος. Χωρὶς νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τῆς ἀληθείας, τὴν διέβλεπεν ἐν τούτοις ἤδη. Ἀνεπόλει τοὺς δισταγμούς της κομήσσης, τὰς ἀπροσέκτους ἐκμυστηρεύσεις, ἃς αὕτη ὑπεσχέθη πρὸς αὐτὸν ὅτι θὰ λησμονήσῃ καὶ ἐμάντευεν ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης αὐτῆς τὴν ἔκαμε νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ πρὸς ἀτιμὸν τινα συκοφάντην. Ὡν ἐρωτευμένος δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δυνατὸν ἡ κόμησας νὰ ἦτο ἐνοχος. Αἰφνης παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς τυφλότητος ἐκείνης εἰς ἣν πύχαισται νὰ βαδίξῃ, ἀφ' οὗτου δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ πλέον τὴν ὁδὸν ἣν ἐξελέξατο καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν λόγων τῆς Φαβίλας οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ ὅτι αὕτη κατηγορεῖ κατ' εὐθεῖαν αὐτὸν καὶ μόνον, ἀνέκραξε σείων τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὰ ὅλα εἶναι μῦθος ἐπινοηθεὶς ὑπὸ ἀνοήτων τινῶν διὰ νὰ ἀναζωπυρήσωσι τὴν θνήσκουσαν ἐλπίδα συνωμοσίας, καὶ βεβαίως θὰ τὰ ἔχασες ἀφ' οὗ τὰ πιστεύεις. Ποῖος εἶν' αὐτός ὁ ἀγγελιαφόρος; Κάνεις ραδιοῦργος, μόνον τὸ μέσον αὐτὸ εὐρὼν διὰ νὰ ἐπαιτήσῃ εἰς Γαλλίαν, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος. Ποῖον εἶναι τὸ θῦμα αὐτό, καὶ ποῖος ὁ δῆμιος, ὁ προδότης; Ἀναμφιβόλως φιλήσυχος τις ἀνθρώπος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου κάνεις ξιφομάχος ἐλπίζει νὰ πάρῃ μερικὰ χρήματα. Πού λοιπὸν εἶναι τὸ δικαστήριον αὐτό, καὶ ἡ ἀπόφασις; Μήπως θὰ ὑπάρχῃ κἀνὲν σταυροειδὲς ἐγγχειρίδιον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐνόχου, μὲ τὰς λέξεις ταύτας κεχαρκαγμένας ἐπ' αὐτοῦ: *Αὕτη εἶμαι ἡ δικαιοσύνη τῶν καρβοκάρων*; Ἐλα, φιλάτῃ μου Φαβίλα, εἶναι παλαιὸς μῦθος τὸν ὁποῖον ἐπίστευες, ὡς παιδίον!

Καὶ ὁ μαρκήσιος, εἰπὼν ταῦτα, ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, ὅτε ἡ Φαβίλα τῷ εἶπε σιγᾷ.

— Ἄν τοιαύτη ἦναι ἡ γνώμη σου, εἰπέ μοι λοιπὸν τί πρέπει ν' ἀποκριθῶ πρὸς τὸν Σπάφαν, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀπόφασίν μου;

— Ὁ Σπάφας! ὁ Σπάφας εἶν' ἐδῶ; εἶπεν ὁ μαρκήσιος σταματήσας αἰφνιδίως.

— Ὁ ἀγγελιαφόρος εἶν' ὁ Σπάφας, ἀπεκρίθη ἡ Φαβίλα τιθεμένη μεταξὺ τοῦ Φαβιάνη καὶ τῆς θύρας. . . Σὺ εἶσαι τὸ θῦμα, εἶπεν ὑψοῦσα τὴν φωνήν, καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ δῆμιος, προσέθηκε χωροῦσα πρὸς τὸν Φαβιάνην.

— Σὺ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος μυκτηριστικῶς, ἀλλ' ὡχρὸς ἐκ τρόμου, σὺ! ἀσθενὴς γυνὴ τὴν ὁποίαν θὰ συντριψῶ διὰ μιᾶς χειρονομίας μου!

Καὶ λέγων ταῦτα ἐπλησίασε ταύτην, ὥς ἵνα τὴν πείσῃ περὶ τῆς ἰσχύος του, ἀλλ' ἐκείνη ὕψωσε μόνον τὴν χεῖρα καὶ ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Χρειάζεται πολλὴ δύναμις διὰ νὰ χύσω δηλητήριο εἰς τὸ ποτήριον;

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης μὲ ἄγριον τὸ βλέμμα καὶ ὥσπερ κεραυνόπληκτος, μ' ἐδηλητηρίασες;

Ἡ Φαβίλα τὸν ἐθεώρησε μετ' ἀρρήτου περιφρονησεως καὶ τῷ εἶπε διὰ τόνου ἔχοντός τι τὸ ἀπελπιστικόν, ἀκουσίως της.

— Ἐλησμόνησες ὅτι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν μόλις ἐν τεμάχιον ἄρτου ἀπομένει εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν καὶ ὅτι εἰς τὴν πρᾶπεζάν σου δὲν κάθημαι ἐγώ;

Ὁ Φαβιάνης κατέπεσεν ἐξουδενωμένος ἐπὶ τινος ἔδρας, ἐν ᾗ ἡ Φαβίλα ἐκλαίει. Τὴν φορὰν ταύτην ἀληθῆς καὶ ἄνευ ὑπεκφυγῶν τρόμος κατέλαβε τὸν μαρκήσιον. Τὸ ὄνομα τοῦ Σπάφα τῷ ἐγνώρισεν ἀπᾶσαν τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀπειλῆς ἐκείνης. Ἐγερθεὶς ἐβαδίζεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὥσπερ παράφρων, μὴ δυνάμενος νὰ σταματήσῃ οὐδεμίαν σκέψιν ἐν νῷ, ἀνίκανος δι' ὁποιαδήποτε ἀπόφασιν. Τέλος ἔστη πρὸ τῆς Φαβίλας.

— Ἔτσι λοιπὸν, τῇ εἶπεν, εἶδες τὸν Σπάφαν;

Ἐκείνη τῷ ἀπεκρίθη καταφατικῶς.

— Αὐτὸς σοὶ ἐδιηγῆθη, ἐξηκολούθησεν οὗτος, αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, αὐτὸς μ' ἐκατηγόρησεν, αὐτὸς σοὶ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ δηλητήριο;

— Αὐτός, εἶπεν ἡ μαρκησία ὀλολύζουσα.

— Καὶ τὸ ἔλαβες! ἐξηκολούθησεν ὁ Φαβιάνης ὀργίλος, τὸ ἔλαβες! καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν, ὦ! οὐρανέ! τὸ ἔλαβες;

— Ἰδοὺ το, ἀπεκρίθη ἡ Φαβίλα στρεφόμενη πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ θεωροῦσα αὐτὸν διὰ παρακλητικῶν βλεμμάτων, τὸ ἔλαβον διὰ νὰ σὲ σώσω. . . Ἀκουσον, ἰδοὺ αἱ ἰδίαι τοῦ Σπάφα λόγοι: «Εἶσαι ἡ πρώτη πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐκδικήσεως ἀφωσιωμένη. Ἐπειτα ἀπὸ σέ, εἶμαι ἐγώ, ἔπειτα ἀπ' ἐμέ, ἄλλος, μετὰ τὸν ἄλλον αὐτόν, χίλιοι». Ἐννοεῖς, Φαβιάνη. Γνωρίζεις τὸν Σπάφαν, ἦτο ὁ βέβαιος θάνατος. Ἐδέχθην διὰ νὰ σὲ σώσω: τῶρα πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν, νὰ κατὰλίπωμεν εὐθὺς τοὺς Παρισίους, διότι ὁ Σπάφας θὰ ἔλθῃ πρὶν ἐξημερώσῃ, πρέπει ν' ἀφήσωμεν

αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε νὰ μὴ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς ζοφερόν τινα τόπον ἄγνωστον, μὲ ψευδῆ ὀνόματα καὶ μόνον πόρον ἔχοντες τὴν ἐργασίαν μας.

Ἐσιώπησε διότι ὁ Φαβιάνης δὲν τὴν ἤκουε πλέον. Εἶχε σταματήσῃ εἰς τὸ μέρος τῆς ἀπειλῆς τοῦ Σπάφα καὶ ἀναλαβὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπληξείας του ἐσκέπτετο πῶς νὰ τὸν διαφύγῃ.

— Ἐπειτα ἀπὸ σέ, αὐτός, εἶπε σκεπτόμενος βαθέως, ἔπειτα ἀπ' αὐτόν, ἄλλος. Ὡ! ἡ τύχη τοῦ Σπάφα θὰ φοβίσῃ ἐκεῖνον.

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ Φαβίλα προσέτρεξεν εἰς αὐτόν.

— Ποῦ πηγαίνεις, Φαβιάνη; τὸν ἠρώτησε.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; ἀπεκρίθη οὗτος ἀποτόμως.

— Ποῦ πηγαίνεις; Ἐπανέλαθεν ἐκείνη μετὰ τρομερὰς ἀποφάσεως.

— Πηγαίνω νὰ ἐξασφαλίσω τὴν σωτηρίαν μου. ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος.

— Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα διὰ τὴν φυγὴν, ἀνέκραξεν ἡ Φαβίλα.

Ὁ Φαβιάνης τὴν ἀπώθησε καταφρονητικῶς.

— Νὰ φύγω! ἐπανάλαβε, δὲν θέλω νὰ καταλίπω τοὺς Παρισίους.

— Ποῦ πηγαίνεις λοιπὸν τότε; ἠρώτησεν ἡ Φαβίλα. Πηγαίνεις νὰ καταγγεῖλῃς τὸν Σπάφαν, ἄθλιε!

— Ἄν δὲν ἤξευρα ὅτι ἦσο τρελλή, ἀπεκρίθη εἰρωνικῶς ὁ Φαβιάνης, ἡ λέξις αὕτη θὰ μοὶ τὸ ἐπεβεβαίω. Πηγαίνω, καλῶς ἐμάντευσας, νὰ καταγγεῖλω τὸν Σπάφαν καὶ νὰ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην παράφρονα δολοφόνον, ἓνα ἄθλιον, τέλος πάντων.

— Πῶς! αὐτὸ ἐπέτυχον ἀφοσιουμένη χάριν σου, Φαβιάνη! διότι πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ἀρνηθεῖσαι νὰ ὑπακούσῃς συνεταίρισθην τὴν προδοσίαν σου καὶ ὅτι θ' ἀμειψθῶ διὰ θανάτου.

— Ματαίᾳ ἀπειλῇ, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνης, ματαίᾳ ἀπειλῇ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀμφοτέροι θ' ἀπαλλαγῶμεν διὰ τῆς συλλήψεώς του.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ Φαβίλα, δὲν ἀρκοῦσι τόσαι κεφαλαὶ τὰς ὁποίας ἐρριψας εἰς τοὺς δημίους τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ θέλεις νὰ στείλῃς καὶ τὴν ἰδικήν του εἰς τὸν δῆμιον τῶν Παρισίων;

— Μήπως πρέπει νὰ περιμένω ἡσύχως νὰ με δολοφονήσῃ;

— Ἀλλ' ἀφ' οὗ σοὶ λέγω ὅτι δύνασαι νὰ φύγῃς.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ ἀπεκρίθην ὅτι δὲν θέλω νὰ φύγω.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, σ' ἐννοῶ ἐπὶ τέλους. Θέλεις νὰ μείνῃς ἐν Παρισίοις διὰ νὰ ζῇς τὸν ἄτιμον βίον εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς τῆς ἀτιμοῦ ἐταίρας, ἡ ὁποία ἐπώλησεν ἀντὶ χρυσοῦ τὸ ἀπόκρυφον τὸ ὅποιον σοὶ ἐπλήρωσε διὰ τῶν βρωμερῶν φιλημάτων της.

— Φαβίλα, σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος.

— Καὶ διατί; ἀπεκρίθη ἡ Φαβίλα. Μήπως διότι εἰμφορεῖς νὰ με φονεύσῃς ἄτε ἐρχομαι νὰ σοὶ σώσω τὴν ζωὴν; Δὲν ἔχεις πλέον ἀρκετὴν γενναιοσύνη διὰ νὰ τὸ κάμῃς, μόνον εἰμφορεῖς νὰ με καταγγεῖλῃς. Ἐ! λοιπὸν, πῆγαινε! ὅχι εἰς τὸν δικαστὴν, ὅχι εἰς κἀνένα ἄνθρωπον ἐπιφορτισμένον ἐντίμως περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ποταπὴν καὶ ἄνδρον ἀστυνόμον, πληρονομένην διὰ νὰ διαφθεῖρῃ τὰς συνειδήσεις, διὰ νὰ στιγματίσῃ ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους ἐγγίξῃ, διὰ νὰ καθιστᾷ ἄτιμον τὴν προσφερομένην σωτηρίαν, πῆγαινε εἰς αὐτὴν τὴν οὐτιδανὴν καὶ βρωμερὰν κατάσκοπον, εἰς τὴν ἐρωμένην σου.

— Φαβίλα! ἐκραύγασεν αὖθις ὁ Φαβιάνης, ἐν ᾧ ὁλόκληρον τὸ σῶμά του ἐτρεμεν ὡς χορδὴ δονουμένη.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν τρομερὰν ἐκείνην κραυγὴν, αὕτη εἶναι τῆς ὁποίας ἐπίστευες τόσον ἄγνόν τὸν ἔρωτα, τῆς ὁποίας ἀπελάμβανες τόσον εὐχαρίστως τὸν σεμνὸν ἔρωτα, αὕτη ἡ ὁποία ἀφ' οὗ σὲ παρέσυρεν εἰς τὸν βόρβορον καὶ σὲ ἔθεσεν εἰς τὴν στάθμην της, αὕτη παρέδωκε τὴν κεφαλὴν τῶν φίλων σου. Μίαν ἐλησμόνησε καὶ σὺ θὰ συμπληρώσῃς τὸν κατάλογον. Δίκαιον εἶναι, δὲν εἰμφορεῖς νὰ καθυστερήσῃς; πῆγαινε, πῆγαινε λοιπὸν, θὰ εἴσθῃς ἀντάξιός ὁ μὲν τοῦ δέ!

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Φαβιάνης περιφρονητικῶς, εὐλογητὸς ὁ Θεός! Μαντεύω τώρα ὅλην αὐτὴν τὴν κωμωδίαν Ἐμελέτησες πολλὴν καιρὸν αὐτὸν τὸν μῦθον; Τὸν ἔπλασες μόνη ἡ ὁ Σπάφας σ' ἐβοήθησεν; Ἀ! ἀναμφιβόλως, ὠραῖον θὰ ἦτο ἂν μ' ἐκάματε ν' ἀποφασίσω νὰ φύγω εὐθύς, χωρὶς νὰ τὴν ἴδω, καὶ καταλιποντές μοι τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ νὰ τὴν πιστεύω ἔνοχον. Ἀλλὰ, Φαβίλα, δὲν ἦσο δυνατὴ δι' αὐτὸ το πρόσωπον, τὸ μῖσος σου σ' ἐπρόδωκε καὶ αἱ μανιώδεις ὕβρεις σου μοὶ ἀπεκάλυψαν τὴν ἀλήθειαν. Χαῖρε, ἀτυχῆς γύναι, χαῖρε! Ἡ κόμησσα Πάλλα μὲ περιμένει διὰ τὸν χορὸν.

Ἡ Φαβίλα ἐξουδενωμένη κατέπεσεν ἀνίσχυρος καὶ γονυπετῆς ἐνώπιόν του, ἀλλ' ἐκεῖνος παραμερίσας ταύτην βανούσως ἐξῆλθε χωρὶς ν' ἀκούσῃ οὔτε τῶν λυγμῶν της. Πάραυτα μετέβη εἰς τὸν οἶκον τῆς κομῆσσης ἣν εὐρεν ἐνδεδυμένην, ὠραίαν καὶ χαριεστᾶτην. Παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν ὡχρὸς καὶ ἀποκαμωμένος, εἰς τὴν ἐρώτησιν δ' ἐκεῖνης περὶ τῆς αἰτίας τούτου τῇ ἐδιηγήθη πάντα τὰ συμβάντα. Ἡ κόμησσα ἤκουσεν αὐτοῦ σιγῶσα καὶ σκεψαμένη ἐπὶ πολὺ, ἀφ' οὗ οὗτος ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, τῷ εἶπε τέλος.

— Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀπειλαὶ εἰναι ἴσως κωμωδία, ἀλλ' ἐν τούτοις προφύλαξέ τις· νῆς δὲν εἰν' ἀνωφελεῖς. Γράψε ὅλγας λέξεις εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ γράψω. Μοὶ εἶπεσθε ὅτι ὁ Σπάφας θὰ ὑπάγῃ αὐτὴν τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν σου; Ἀρκεῖ τότε αὐτό, ἐπιφορτίζομαι δι' ὅλα.

Λαβοῦσα κάλαμον ἔγραψε μακρὰν ἐπι-

στολήν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ὁ Φαβιάνης ἐπραξεν. Ἐκείνη ἐζήτησε τὴν ἐπιστολήν του ἣν ἀνέγνωσε χωρὶς ὅμως νὰ τῷ δεῖξῃ τὴν ἰδικήν της, ἐξῆλθε δὲ τοῦ δωματίου ἵνα τὰς ἐγχειρίσῃ μόνη πρὸς τὸν ὑπρέτην, καὶ μετ' οὗ πολὺ ἀμφοτέροι εὐρίσκοντο εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρεσβευτοῦ.

Παρά τὴν κατὰπτωσιν εἰς ἣν ὁ Φαβιάνης κατῆλθε βῆμα πρὸς βῆμα, παραδόξως συνεκινήθη ἐκ τῶν τρομερῶν λόγων τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης καὶ ἐν τῷ χορῷ ἦτο τεθλιμμένος, καὶ λίαν ἐνωρίς ἤθελθε ν' ἀναχωρήσῃ ἵνα μείνῃ μόνος. Ἐβόησε πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἀνῆλθεν εἰς τὰ δωματία του, ἐσήμανεν, ἀλλ' οὐδεὶς προσῆλθεν ἵνα τῷ ἀνοίξῃ. Ἐσήμανε σφοδρότερον, ἀλλ' οὐδεμία αὖθις ἀπάντησις. Ἐσυλλογίσθη μὴ ἡ Φαβίλα ἔφυγε δι' ἐσῆμανεν τὸν κώδωνα ἄχρι θαρσύνεως αὐτοῦ. Κρούων ὁμως συνήντησε τὴν κλειδα καὶ ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἐλαφρυνόμενον ὡς ἀπὸ τύφους συνειδότος, διότι ἀνεμνήσθη διὰ τίνος τρόπου κατέλιπε τὴν σύζυγόν του καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐσυλλογίσθη ὅτι ὑπῆρξεν ἀνηλεὲς πρὸς αὐτήν. Εἰσελθὼν διέβη πλεῖστα δωματία καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ τῆς Φαβίλας, ὅπερ ἀνοίξας εἶδε φρικῶδες θέαμα. Ἐπὶ τῆς κλίνης της ἔκειτο ἡ μαρκησία, πλησίον τῆς κλίνης της τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς ποτήριον κενὸν καὶ κενὴ ὡσαύτως φιάλη. Κάτωθεν κλίνης ὁ Ζαφαρίνος προσκυνῶν, εἰς δὲ τὸ προσκεφάλαιον ἐν κηρίον ἐφώτιζε τὰ πάντα. Ῥῆξας κραυγὴν ὤρμησε πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

— Ἀπέθανεν! ἐκραύγασεν.

— Ἀπέθανεν! εἶπεν ὁ Ζαφαρίνος.

— Ἀπέθανεν! ἐπανάλαθεν ὁ Φαβιάνης, ἀπέθανεν! ἀπέθανεν!..

— Διλητηριασθεῖσαι! εἶπεν ὑποκώφως ὁ Ζαφαρίνος.

Ὁ Φαβιάνης διέμεινεν ἀκίνητος καὶ περίτρομος ἐναντι τοῦ πτώματος ἐκεῖνου, οἱ ὀδόντες του μόνον συνεκρούοντο καὶ ἐνίοτε τραχὺς καὶ σπασμωδικὸς ἦχος ἐξήρχετο τοῦ στήθους αὐτοῦ ἐπὶ τέλους ἐλύθη εἰς δάκρυα καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ.

— Ὁ Σπάφας ἦλθε;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ζαφαρίνος, καὶ μοὶ ἀφῆκεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν διὰ σῆς.

Ὁ Φαβιάνης ἔλαβε ταύτην. Δὲν ἦτο γεγραμμένη ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ καρβονάρου, ἀλλ' οὐδ' ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Φαβιάνη, ἦτο ὅμως γεγραμμένη ὑπὸ τῆς κομῆσσης καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Σπάφαν. Ἠνέφξε ταύτην χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ ἐπὶ τούτῳ καὶ τὴν ἀνέγνωσε φωτιζόμενος μόνον ὑπὸ τοῦ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης κηρίου. τὴν ἀνέγνωσεν ὑψηλοφώνως, ὥσπερ ἵνα βιάσῃ ἑαυτὸν νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ ἐννοήσῃ τὴν ἐννοίαν ταύτης. Ἰδοὺ τί περιεῖχεν αὕτη ἐπιστολή.

Ἦτο, Σπάφα, τετέλεσται, ἡ ἐκδικησίς μου ἐτελείωσεν. Ἐνθυμίσαι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, περιφρονῶν τὴν μάστιγόν ἔρωτα ὃν μ' εἶχες ἐμπνεύσει, ἔδωκες τὴν καρδίαν σου πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Πελίνου, ἥτις οὐδὲ παρετήρησε καὶ τὸν ἔρωτά σου; Τὴν ἡμέραν ἐκείνην σοὶ ὥρκισθην ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ καὶ αὐτὴν καὶ σέ. Οὐτε σέ, οὔτε ἐκείνην ἠδυνήθην νὰ προσβάλω, ἀλλὰ σὺ ἐξῆς ἐκ τῆς εὐτυχίας της καὶ ἐκείνη τὴν εὐτυχίαν ταύτην ὥφειλε εἰς ἄλλον. Αὐτὸν τὸν ἄλλον ἐζήτησα, ἵνα συντρίψω ἀμφοτέρους· εἶν' ὁ Φαβιάνης. Εἰξέφρενς κάλλιστα,

Σπάφα, ὅτι ἡ Ὀκταβία δὲν θὰ ἐπωλεῖτο εἰς τὴν ἀτιμωμένην πολιτικὴν ἐνὸς ὑπουργοῦ ἂν ὁ ὑπουργὸς αὐτὸς δὲν συνεφώνει μὲ τὴν ἐκδίκησίν της. Οὕτως, ἐν ᾧ κατέρριπτον εἰς τὸν βόρβορον ὁσμέραι τὸ εἶδωλον τῆς Ἰταλίας, χάριν τῆς πολιτικῆς τῶν κυρίων της, κατέρριπτον συγχρόνως, χάριν τῆς ἐκδικησέως μου, καὶ τὸ εἶδωλον τῆς Φαβίλλας. Ἐκάστη ἀνὰ ἑαυτήν, ἐκάστη τοῦ Φαβιάνου ἀτιμία ἐπληττε καίριως τὴν ἀθλίαν σύζυγον τοῦ καὶ ἑκαστον κτύπημα ὅπερ αὐτὴ ἐλάμβανεν ἀντήχει εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἡ πάλιν ὑπῆρξε μακρά, σήμερον ἐτελείωσεν. Ὁ Φαβιάνος ὑπέγραψε τὴν τελευταίαν ἀπόδειξιν τοῦ ἐξευτελισμοῦ αὐτοῦ καταγγέλλων ὁ ἴδιος. . . . Συμπληρώ τὴν τελευταίαν τῆς ἐκδικησέως μου πράξιν εἰδοποιῶν σε καὶ σώζων τὴν ζωὴν σου. Τὸν δὲ Φαβιάνον ἀποδίδω εἰς τὴν Φαβίλλαν τοῦ. Τώρα οὐδὲν φθονῶ πλέον ἀπ' αὐτοῦ, δύνασαι νὰ τὸ εἶπῃς πρὸς αὐτόν. »

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερε τὴν ὑπογραφήν της Ὀκταβίας, καὶ ἀπεξήρανε τὰ δάκρυα τοῦ Φαβιάνου ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτης. Διέμεινε ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τοσοῦτον ἐξουδενωμένος, ὥστε ἐστρέφετο ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἕν μέρος, ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἄλλο, δίκην παρὰ φρονος, θεωρῶν χωρὶς οὐδὲν νὰ βλέπῃ, μὲ ἀνορθωμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ μὲ κρεμάμενα τὰ χεῖλη. Ἡδύνατο ν' ἀποθάνῃ τοιοῦτοτρόπως, ἀλλ' ἀντικειμένον τι τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς ὅλην τὴν θλιψίν του, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ πτώμα τῆς συζύγου του, ἐφ' ἧς πρὸς στιγμὴν τὰ βλέμματά του ἐσταμάτησαν. Παρυσὺς ἄπασα ἡ συστολὴ ἐκείνη ἦτις τὸν ἀπεσκλήρυνεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τὸν ἐκράτει ὀρθιον, κατέπεσεν αἰφνιδίως καὶ ἔπεσε γονυπετῆς παρὰ τὴν κλίνην κραυγάζων.

— Ἀπέθανεν! . . . ἀπέθανεν! . . . ἀπέθανε! . . .

Ὁ Ζαφαρίνος ἐθεώρει τοῦτον μετ' οὐκτου· τὸν ἀφῆκε νὰ κλαύσῃ ἐπὶ πολὺ, εἶτα δὲ τὸν εἶδεν ἐμψυχούμενον ὑπ' ἀγρίας ἐκφράσεως.

— Ζαφαρίνε, ἀνέκραξεν, ὁ Σπάφας τὴν ἐφόνευσε.

— Τὸ δηλητήριον δὲν ἦτο δι' αὐτὴν προωρισμένον.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Φαβιάνος, ἀφ' οὗ εἶπε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἦτο δι' ἐμέ.

— Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ φθάσῃ ἔως εἰς σᾶς; εἶπεν ὁ Ζαφαρίνος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Φαβιάνος ὀλοφύρομενος, ἀπέθανε διὰ νὰ μὲ σώσῃ, ἀπέθανε!

— Παρέβη τὸ καθήκόν της.

— Ἐ! λοιπόν! ἀφ' οὗ τὸ παρέβη, εἶπεν ὁ Φαβιάνος λυσσώδως, διατί ὁ Σπάφας δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, ὁ ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος τῇ εἶπεν: Ἐπειτα ἀπὸ σέ, ἐγώ...

— Δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ζαφαρίνος, διότι εἶπεν ὡσαύτως· ἔπειτα ἀπ' ἐμέ, ἄλλος, καὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς εἶν' ὁ Ζαφαρίνος.

Καὶ αἰφνιδίως ἐπληξε τὸν Φαβιάνον εἰς τὴν καρδίαν δι' ἐγχειριδίου.

Ἐκτοτε οὐδὲν ἠκούσθη περὶ τοῦ Σπάφα, οὔτε περὶ τοῦ Ζαφαρίνου. Ἀλλ' ἡ Ὀκταβία, μεταβᾶσα εἰς Ἀγγλίαν, συνελήφθη μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐστάλη εἰς Βότανου-Βάϊ, παρὰ τὰς πρὸς τὴν πρεσβείαν τῆς Νεκπόλεως ἐνστάσεις της, ἡτις κατέλιπε ταύτην εἰς τὴν ἀγγλικὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς τὴν ἐκδίκησιν

τῆς Λαίδης Λάουτον, ἡτις ὤφειλεν ὡσαύτως πρὸς αὐτὴν τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς αὐτῆς υἱοῦ.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γορανφλότος, εἰμαι ἀληθῆς μάρτυς. Ἀδελφοί μου, ἀπόψε ὑπερασπίζετε τὴν ἰδικὴν μου ὑπόθεσιν ἢ μάλλον τὴν ὑπόθεσιν πάντων τῶν καλῶν καθολικῶν. Δὲν ἤξεύρετε τί συμβαίνει εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τί μηχανορραφοῦσιν οἱ οὐγονότοι. Ἡναγκάσθημεν νὰ φονεύσωμεν ἕνα εἰς τὴν Λυών, ὅπου ἐκήρυττε τὴν ἀνταρσίαν. Ἐφ' ὅσον εἰς μόνος αὐτῶν μένη εἰς τὴν Γαλλίαν, οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἔχωσι στιγμὴν ἡσυχίας. Ἄς ἐξολοθρεύσωμεν, λοιπόν, τοὺς οὐγονότους. Εἰς τὰ ὅπλα, ἀδελφοί μου, εἰς τὰ ὅπλα!

— Διάβολε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κάμετε αὐτὸν τὸν μέθυσον νὰ σιωπήσῃ, ἄλλως θὰ ἔχωμεν δευτέραν νύκτα τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου.

— Περίμενε, περίμενε, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Λαβὼν δ' ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Κουέλου σωλῆνα ἀνεμοβόλου ὅπλου καὶ πλησιάζας ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν μοναχόν, ἐκτύπησεν αὐτόν, δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του, ἐπὶ τῆς ὠμοπλατῆς.

— Μὲ φονεύουν! ἐκραύγασεν ὁ μοναχός.

— Καλέ! σὺ εἶπαι! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὑπεισαγαγὼν τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ μοναχοῦ, πῶς ἔχεις, ρασοφόρε;

— Βοήθησόν με, κύριε Σχικῶ, βοήθησόν με! ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος, οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως θέλουσι νὰ με δολοφονήσωσι· πλὴν δὲν θ' ἀποθάνω, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνή μου. Φωτιεῖς τοὺς οὐγονότους! Εἰς τὴν πυρὰν τὸν Βεαρνόν!

— Θὰ σιωπήσῃς, ζῶν!

— Εἰς τὸν διάβολον οἱ Γασκόνοι! ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, δεύτερον κτύπημα, οὐχὶ ὅμως διὰ τοῦ σωλῆνος, ἀλλὰ διὰ ράβδου, κατηνέχθη ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὠμοπλατῆς τοῦ Γορανφλότου, ὅστις νῦν ἐξέπεμψεν πραγματικὴν κραυγὴν πόνου.

Ὁ Σχικῶ, ἐκπλαγείς, ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, πλὴν μόνον τὴν ράβδον εἶδε. Τὸ κτύπημα εἶχε δοθῇ ὑπὸ τινος, ὅστις, ἀπὸ ἐπέβαλε ἐκείνην τὴν τιμωρίαν εἰς τὸν ἀδελφόν Γορανφλότον, ἐγένετο ἀφανὴς μετὰ τὸ πλῆθος.

— ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, πρὸς διάβολον μὰς ἐκδικεῖ τοιοῦτοτρόπως; Μήπως τίς συμπολίτης ἡμῶν; Ἄς βεβαιωθῶμεν.

Ἐδραμε διὰ νὰ παρκαλοῦθη τὸν ροπαλοφόρον, ὅστις ἔφυγε κατὰ μῆκος τοῦ κρηπιδώματος μεθ' ἐνὸς μόνου συντρόφου.

ΛΘ'

Ἡ ὁδὸς τῶν σιδηρουργείων.

Ὁ Σχικῶ εἶχεν ἰσχυρὰς κνήμας καὶ θαμετεχειρίζετο αὐτάς, ὅπως φθάσῃ τὸν ραβδίσαντα τὸν Γορανφλότον, ἐὰν μὴ τι ἐκτακτὸν ἐν τῇ στάσει ἐκείνου τοῦ ἀνδρός καὶ ἰδίως τοῦ συνοδοῦ τοῦ τῷ κατεδείκνυνεν, ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ προκαλέσῃ ἀποτόμως ἀναγνώρισιν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο θέλοντες ν' ἀποφύγῃσι. Τῷ ὄντι, οἱ δύο φυγάδες προσεπάθουν, προφανῶς, ν' ἀναμιχθῶσι μετὰ τοῦ πλήθους, στρεφόμενοι μόνον εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, ἵνα βεβαιωθῶσιν, ὅτι δὲν παρηκολούθουντο.

— Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη, ὅτι τὸ καταληλότερον μέσον, ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῇ, ἦτο νὰ προηγηθῇ αὐτῶν. Ἀμφότεροι ἐκεῖνοι προέβαινον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνορίου, διὰ τῶν ὁδῶν Νομισματοκοπείου καὶ Τιρσάπ, εἰς δὲ τὴν γωνίαν τῆς τελευταίας ταύτης ὁδοῦ, ὁ Σχικῶ ὑπερέβη αὐτούς, τρέχων δὲ πάντοτε, εἰσέδυσεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῶν Βουρδονέ.

Οἱ δύο σύντροφοι ἀνῆρχοντο τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνορίου, κατὰ μῆκος τῶν πρὸς τὴν σιταγορὰν οἰκιῶν μὲ τοὺς πύλους χαμηλωμένους καὶ τοὺς μανδύας ὑψωμένους μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν των, ἔσπευδον δὲ μὲ βῆμά πως στρατιωτικὸν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Σιδηρουργείων. Ὁ Σχικῶ ἐξηκολούθησε νὰ προηγηθῇ αὐτῶν.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν σιδηρουργείων, οἱ δύο σύντροφοι ἔστησαν αὐθις, ὅπως ρίψωσι τελευταῖον βλέμμα περὶ ἑαυτούς.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ὁ Σχικῶ ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ, ὥστε εἶχε φθάσει εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Ἐκεῖ καὶ ἐνώπιον ἐτοιμορρόπου φαίνομένης οἰκίας, ἐστάθμευε φορεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἐξευγμένοι δύο ἄκματοι ἵπποι. Ὁ Σχικῶ εἶδε τὸν ἡνίοχον κοιμώμενον ἐπὶ τῆς θέσεώς του καὶ γυναῖκα ἐντὸς τοῦ φορείου, ἡτις ἐφάνετο ἀνήσυχος καὶ προσήρμοζε τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ. Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη, ὅτι τὸ φορεῖον περιέμενε τοὺς δύο ἀνδρας, στραφεῖς δ' ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ προστατευόμενος ὑπὸ τῆς σκιᾶς αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκίας, διωλίσθησεν ὑπὸ λίθινον ἐδώλιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν, ὅπως ἐπ' αὐτοῦ τοποθετῶσι τὰ ἐμπορεύματά των οἱ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τελούντες ἀγοράν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Σιδηρουργείων, ἔμποροι ὀσπρίων.

Μόλις δ' εἶχε κρυθῇ, εἶδε τοὺς δύο ἀνδρας πλησίον τῶν ἵππων τοῦ φορείου, ὅπου ἔστησαν αὐθις ἀνήσυχτοι.

Ὁ εἰς αὐτῶν ἀφύπνισεν τὸν ἡνίοχον, ὅστις ἐκοιμᾶτο τόσον βαθέως, ὥστε ὁ ἕτερος, ἀνυπομονῶν, ἐνυπτεν αὐτόν, διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐγχειριδίου του.

— ὦ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν ἠπατήθην, ἦσαν συμπατριῶταί μου, ἐπομένως δὲν ἐκπλήττομαι, ὅτι διώρθωσαν τόσον καλῶς τὸν Γορανφλότον, διότι ὕβρισε τοὺς Γασκόνους.